



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Nadi Pínové a soudců JUDr. Jany Tondrové a JUDr. Jiřího Körblera ve věci

žalobkyně: **B. L.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem Mgr. Daliborem Šlaufem
sídlem Palackého 124, 612 00 Brno – Královo Pole

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 800 000 Kč,

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 25. února 2021, č. j. 14 C 274/2018-231,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadeném výroku II. ve věci samé potvrzuje.
- II. Ve výroku III. o nákladech řízení se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyně je povinna nahradit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 1200 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Turoňová.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni 50 000 Kč (výrok I.) a zamítl žalobu v části, v níž se žalobkyně domáhala zaplacení dalších 750 000 Kč (výrok II). O nákladech řízení rozhodl tak, že žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 28 912 Kč (výrok III).
2. Takto soud prvního stupně rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala náhrady nemajetkové újmy vzniklé nezákonným rozhodnutím v nezákonně vedeném trestním stíhání proti žalobkyni před Obvodním soudem pro Prahu 10, sp. zn. 2 T 58/2017, které skončilo zproštěním obžaloby. Žalobkyně požadovala přiměřené zadostiučinění za imateriální újmu ve výši 800 000 Kč a dále 40 000 Kč za nepřiměřenou délku řízení.
3. Žalovaná v rámci projednání předběžného uplatnění nároku uznala, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, spočívajícího v zahájení trestního stíhání a žalobkyni poskytla satisfakci ve formě omluvy a konstatování porušení práva žalobkyně, což považovala vzhledem ke všem okolnostem případu za dostatečné. Poukázala zejména na to, že z odůvodnění zprošťujícího rozsudku vyplývá, že důvodem zproštění obžaloby byla nepřičetnost žalobkyně, jde tedy o vyluku dle § 12 zákona č. 82/1998 Sb. Ohledně nepřiměřené délky řízení žalovaná neshledala, že by došlo k nesprávnému úřednímu postupu a z tohoto důvodu nárok žalobkyně neuznala. V řízení před soudem navrhla, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
4. Ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí ve výši 800 000 Kč soud prvního stupně uzavřel, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí – usnesení o zahájení trestního stíhání – když byla následně žalobkyně zproštěna obžaloby dle § 226 písm. b) tr. řádu s odkazem na to, že není žalobkyně pro nepřičetnost trestně odpovědná. Odvolání žalobkyně proti zprošťujícímu rozsudku bylo odvolacím soudem zamítnuto z důvodů, že samotná obžalovaná není oprávněna podat odvolání ve svůj neprospěch a rušení rozsudku kvůli nepatřičnému a nadbytečnému uvedení toho, že byla nepřičetná, by byl zbytečný formalismus.
5. Soud prvního stupně shledal nepostačující konstatování žalované, že došlo k nezákonnému rozhodnutí a že se žalobkyni omlouvá a dospěl k závěru, že je třeba poskytnout žalobkyni finanční odškodnění. Soud vyšel z výpovědi žalobkyně, že trestní stíhání špatně snášela a trpěla stresem. Za podstatné považoval soud prvního stupně, že trestní stíhání bylo vedeno pro trestný čin směřující proti nezletilému synovi žalobkyně, tedy pro jeho týrání, což mohlo ovlivnit vnímání žalobkyně veřejností a uškodit jí v opatrovnickém řízení, kdy probíhal pouze asistovaný styk se synem. Při stanovení částky odškodnění vycházel soud prvního stupně v souladu s judikaturou ze srovnání s obdobnými případy odškodňování nemajetkové újmy a jako obdobný případ použil rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. 5. 2014 č. j. 28 C 355/2013-76, kde se jednalo o stejný skutek, trestní stíhání trvalo 763 dnů a dítě bylo nezákonně stíhanému odebráno. Výše zadostiučinění dosáhla 50 000 Kč. V nyní projednávaném případě byly znaky srovnatelné, stíhání trvalo rok a půl, žalobkyni byl omezen kontakt se synem a v opatrovnickém řízení bylo na stíhání matky odkazováno. Z těchto důvodů bylo žalobkyni přiznáno zadostiučinění ve výši 50 000 Kč a ve zbytku byla žaloba ohledně částky 750 000 Kč zamítnuta.
6. Ohledně zaplacení částky 40 000 Kč z důvodu nepřiměřené délky řízení je věc pravomocně skončena, když tento nárok nebyl shledán důvodným, a to rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 č. j. 14 C 274/2018-174 ze dne 4. 3. 2020 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2020, č. j. 54 Co 175/2020-207.

7. O nákladech řízení rozhodl soud prvního stupně podle § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 136 o. s. ř., kdy soud prvního stupně shledal nárok žalobkyně částečně důvodným, a rozhodnutí spočívalo na úvaze soudu. Žalobkyni tak přiznal plnou náhradu nákladů řízení
8. Proti tomuto rozsudku podala včasné a přípustné odvolání žalobkyně, a to do výroku II. Žalobkyně se ve svém odvolání zaměřila na porovnání se soudem citovaným rozsudkem sp. zn. 28 C 355/2013 a případem žalobkyně. Ve srovnávané věci byla rodičům odebrána nezletilá vyššího věku než syn žalobkyně, navíc problémová a těžko zvládnutelná. Oba rodiče již v minulosti byli odsouzeni pro trestný čin týrání svěřené osoby a nezletilá umístěna do zařízení fondu ohrožených dětí. Naproti tomu v případě žalobkyně jí byl v důsledku trestního stíhání omezen styk s nezletilým na naprosté minimum a to za situace, kdy její vztah se synem byl velmi dobrý a syn byl nižšího věku. Oba je pojilo úzké pouto, které bylo v důsledku trestního stíhání přetřháno. Žalobkyně v minulosti nebyla trestně stíhána, přesto se jí dostalo srovnatelného zadostiučinění. Obdobně z rozsudku sp. zn. 12 C 117/2016-180 ze dne 16. 3. 2018, který soud prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí rovněž zmínil, vyplynulo, že v tomto případě byl stíhán otec, v jeho případě nemělo stíhání dopad do pracovní sféry ani rodinné sféry a bylo mu přiznáno odškodnění 14 500 Kč. Pak částka přiznaná žalobkyni ve výši 50 000 Kč je nízká, když jí trestní stíhání zasáhlo zásadně do rodinné sféry. Žalobkyně má za to, že v obou srovnávaných případech byla újma rodičů podstatně nižší než u žalobkyně, a proto je výše zadostiučinění nízká. Odvolacímu soudu proto navrhla, aby napadený výrok rozsudku změnil tak, že žalobě vyhově i v rozsahu 750 000 Kč.
9. Proti výroku III. o nákladech řízení se odvolala žalovaná, která s právní úvahou soudu prvního stupně nesouhlasila. Žalovaná poukázala na to, že žalobkyně uplatnila dva rozdílné nároky (zadostiučinění za nesprávný úřední postup – délka řízení a zadostiučinění za nemajetkovou újmu – nezákonné rozhodnutí). Přitom odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015, že je třeba náhradu nákladů vypočítat ze dvou tarifních hodnot po 50 000 Kč a zohlednit případný úspěch či neúspěch. Jelikož byla žalobkyně neúspěšná ohledně nároku za zadostiučinění za nesprávný úřední postup a naopak byla úspěšná (byť částečně) s nárokem na zadostiučinění za nemajetkovou újmu, je namístě rozhodnout, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V tomto směru také navrhla, aby byl napadený výrok III. změněn.
10. Žalovaná se rovněž vyjádřila k odvolání žalobkyně tak, že respektuje rozhodnutí soudu prvního stupně, pokud přiznal žalobkyni zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 50 000 Kč. Tuto částku považuje za dostatečnou vzhledem ke všem okolnostem případu, přičemž soud své rozhodnutí řádně odůvodnil. Navrhla potvrzení napadeného výroku rozsudku.
11. Žalobkyně se vyjádřila k odvolání žalované, které považuje za nedůvodné. Žaloba byla podána po právu, neboť žalobkyni bylo poskytnuto zadostiučinění. Ohledně zamítnuté částky 40 000 Kč uvedla, že ta ve vztahu k celkovému nároku byla nepatrná, proto má nárok na plnou náhradu nákladů řízení. Navrhla potvrzení výroku III. rozsudku.
12. Odvolací soud odvoláním napadené výroky II. a III. rozsudku soudu prvního stupně přezkoumal podle § 212 a násl. o. s. ř. Po přezkoumání odvoláním napadeného rozsudku a postupu soudu prvního stupně předcházejícího vydání napadeného rozsudku dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání je ve věci samé nedůvodné, zatímco odvolání žalované proti výroku o nákladech řízení je opodstatněno.
13. Odvolací soud předně konstatuje, že napadený rozsudek soudu prvního stupně je v pořadí jeho druhým rozhodnutím, kdy nejprve byla rozsudkem soudu prvního stupně ze dne 4. 3. 2020, č. j. 14 C 274/2018-174 žaloba v plném rozsahu zamítnuta z důvodu promlčení nároku na náhradu

nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí a dále z důvodu, že nebyl shledán nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce trestního stíhání. K odvolání žalobkyně byl rozsudkem odvolacího soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 54 Co 175/2020-207 potvrzen zamítavý výrok I. ohledně částky 40 000 Kč, představující náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení, ve zbytku ohledně částky 800 000 Kč bylo rozhodnutí soudu prvního stupně zrušeno a vráceno k dalšímu řízení. Důvodem pro zrušení této části rozsudku bylo nesprávné právní posouzení promlčení nároku žalobkyně. Na soudu prvního stupně tak bylo, aby se věci opětovně věcně zabýval.

14. Odvolací soud shledal, že ve věci samé soud prvního stupně provedl dokazování v potřebném rozsahu, výsledky tohoto dokazování zhodnotil postupem podle § 132 o. s. ř. a dospěl na základě provedeného dokazování ke správným skutkovým zjištěním. S právními závěry se odvolací soud ztotožnil.
15. Žalobkyně se domáhá náhrady škody, která jí měla být způsobena při výkonu veřejné moci. K tomu, aby stát odpovídal za takovou škodu, musí být současně splněny tři podmínky stanovené zákonem č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (níže uvedená zákonná ustanovení označená jen číslem paragrafu se vždy týkají tohoto zákona). Těmi jsou zaprvé existence nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu, dále vznik škody a konečně příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem a vznikem škody (§ 5). Jsou-li tyto podmínky splněny, stát se své odpovědnosti nemůže zprostit. Naopak není-li naplněna byť jen jediná z těchto podmínek, odpovědnost státu nemůže být dána.
16. Odvolací soud konstatuje, že ač je závažnost dopadů trestního stíhání vedeného proti žalobkyni (vzhledem k hrozícímu trestu) do osobnostní sféry žalobkyně v daném případě zjevná, nezabavuje tato skutečnost žalobkyni povinnosti dostatečně konkrétně tvrdit, v čem měla způsobená majetková či nemajetková újma spočívat a také jakým způsobem dospěla žalobkyně k výpočtu její výše.
17. Výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna.
18. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu.
19. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (např. s ohledem na cenovou úroveň nebo výši průměrné mzdy). V každém případě je primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává

minimálně žalovaná částka (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014).

20. V intencích shora uvedené judikatury je proto podstatné zjištění soudu prvního stupně, že usnesením Policie ČR ze dne 26. 8. 2016 bylo proti žalobkyni zahájeno trestní stíhání pro zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku. Trestní stíhání skončilo zproštěním obžaloby rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 T 58/2017, a to dle ustanovení § 226 písm. b) tr. řádu. K odvolání žalobkyně bylo odvolacím soudem usnesením ze dne 28. 3. 20189, č. j. 5 To 67/2018 odvolání zamítnuto, když odvolací soud konstatoval, že pro žalobkyni je zproštění obžaloby z důvodů uvedených v ustanovení § 226 písm. b) tr. řádu příznivější, než v případě zproštění obžaloby z důvodu nepřičetnosti dle § 226 odst. d) tr. řádu, jak žalobkyně požadovala a jak vyplývalo z odůvodnění rozhodnutí prvostupňového trestního soudu. Nelze proto odvolání vyhovět, pokud by pro žalobkyni znamenala změna rozhodnutí horší postavení. Za situace, kdy byla žalobkyně žaloby zproštěna dle ustanovení § 226 písm. b) tr. řádu se rozhodnutí o zahájení trestního stíhání považuje za nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., a je tudíž dána odpovědnost státu za škodu i nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním.
21. V projednávané věci žalobkyně učinila předmětem řízení nárok na náhradu nemateriální újmy ve smyslu § 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. Při posuzování nárokovaného zadostiučinění je třeba postupovat podle odstavce 2 citovaného ustanovení a nejprve zkoumat, zda samotné konstatování porušení práva je dostačující, a pokud nikoli, stanovit výši přiměřeného zadostiučinění v penězích s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. V daném případě, kdy trestní stíhání trvalo po dobu jednoho a půl roku měsíců a mělo negativní dopady do osobnostní i profesní sféry žalobkyně, odvolací soud shodně se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že konstatování porušení práva a omluva, jichž se žalobkyni dostalo, nejsou dostačující a je namístě odškodnění v peněžní formě.
22. Podle závěrů shora uvedené judikatury je při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění v první řadě třeba provést srovnání s obdobnými případy a je přitom zejména na žalobkyni, aby případy vykazující jednotící prvky jmenovala. Pokud tak žalobkyně není schopna učinit, je na soudu, aby srovnání provedl sám.
23. Odvolací soud sdílí názor soudu prvního stupně o tom, že takovým obdobným případem je věc projednávaná u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 28 C 355/2013, která je v mnoha bodech srovnatelná s trestním stíháním žalobkyně. Trestní stíhání bylo vedeno pro stejný skutek, oběma žalovaným hrozil tudíž stejný trest, došlo k odebrání dítěte a zásah do osobnostních práv, a to rodiče, byl zřejmý. Odvolací soud se zaměřil na další aspekty, které byly specifické pro nyní projednávanou věc a na které zejména žalobkyně poukazovala.
24. V první řadě je třeba přihlídnout k samotnému zprošťujícímu rozsudku, kde z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně se ve vztahu k jednání, které jí bylo kladeno za vinu a jinak by naplňovalo znaky trestnosti, nedokázala rozpoznat jeho škodlivost – protiprávnost a nedokázala jej ani ovládat. Ve vztahu k jednání, které jí bylo kladeno za vinu a pro které bylo trestní stíhání vedeno, nebyla shledána přičetnost žalobkyně, a proto byla obžaloby zproštěna. Jak ve výrokové části, tak i v odůvodnění však soud použil odkaz na zákonné ustanovení § 226 písm. b) tr. řádu, které by odpovídalo tomu, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Ostatně pro použití tohoto ustanovení se vyslovil i odvolací soud v bodě 8. usnesení, kdy na straně žalobkyně schází znak zavinění, což by odůvodňovalo zproštění dle § 226 písm. b) tr. řádu. Nelze proto použít vylouku vyplývající z ustanovení § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. 82/1998 Sb. a žalobkyni upřít právo na náhradu škody.

25. Odvolací soud však při stanovení výše zadostiučinění přihlédl k dalším skutečnostem, které jsou pro posouzení nároku podstatné, a tím je případný zásah do rodinného života žalobkyně, který v odvolání zmiňuje. Z obsahu rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 č. j. 19 P 47/2014-1106 ze dne 10. 12. 2016 vyplývá, že tímto rozhodnutím byl změněn styk žalobkyně se synem D. na asistovanou formu v sudém týdnu od 15.00 hodin do 18.00 hodin. V odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že matka (žalobkyně) syna dlouhodobě poškozuje ve zdravém vývoji, na svoji situaci nemá náhled, je negativně nastavena vůči otci nezletilého, což promítá do vztahu k synovi. Podkladem pro rozhodnutí byl mimo jiné znalecký posudek vypracovaný znalci MUDr. Petrou Uhlíkovou a PhDr. Simonou Měchovou, Ph.D. dne 14. 7. 2016 (tedy před zahájením trestního stíhání). O tom, že ve věci probíhá trestní stíhání je v rozsudku jen krátká zmínka. K samotnému svěřeni nezletilého syna žalobkyně do výlučné péče jeho otce došlo rovněž před zahájením trestního stíhání (rozsudek ze dne 6. 8. 2015, č. j. 19 P 47/2014-740 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2016, č. j. 25 Co 25/2016). K odvolání matky byl rozsudek nalézacího opatrovnického soudu změněn pouze tak, že asistovaný styk byl zkrácen o jednu hodinu, a to na základě zprávy organizace, která u styku asistuje, kdy 3 hodiny byly pro nezletilého zatěžující. Následně se již žalobkyně nesnažila změnit stávající úpravu poměrů nezletilého syna včetně úpravy styku.
26. Odvolací soud na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že lze odkázat na skutková zjištění soudu prvního stupně, že by trestní stíhání nad rámec, který soud prvního stupně ve svém rozhodnutí vymezil, zasáhlo do rodinného života žalobkyně natolik významně, aby odvolací soud přistoupil k navýšení částky, která již žalobkyni byla soudem prvního stupně přiznána. Podstatné změny v rodinném životě žalobkyně, zejména ve vztahu k synovi, nebyly trestním stíháním natolik ovlivněny, když svůj původ měly ještě před jeho zahájením.
27. Při stanovení výše zadostiučinění při využití srovnání s jinými obdobnými případy pak odvolací soud považuje za přiměřené zadostiučinění ve smyslu ustanovení § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., ve výši 50 000 Kč, jak bylo správně rozhodnuto soudem prvního stupně. Intenzita zásahu do života žalobkyně nedosáhla takového stupně, že by bylo na místě jeho navýšení.
28. Odvolací soud proto z uvedených důvodů rozsudek v zamítavém výroku o věci samé potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný. Ve vyhovujícím výroku o věci samé nebyl rozsudek odvoláním dotčen (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).
29. Výrok o nákladech řízení považuje odvolací soud za nesprávný. Jak správně žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 30 Cdo 296/2016, je třeba zohlednit, že žalobkyně žalobou uplatnila dva samostatné nároky. Žalobkyně již nemůže být v řízení zcela úspěšná, když byl pravomocně zamítnut její nárok na náhradu nemajetkové újmy z důvodu nepřiměřené délky řízení, a je třeba, aby bylo o nákladech řízení postupováno podle § 142 odst. 2 o. s. ř. a náhradu nákladů řízení poměrně rozdělit. Žalobkyně měla plný úspěch v části řízení, v němž bylo vyhověno žalobě ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání. Podle judikatury Nejvyššího soudu *pokud poškozený žalobce dosáhne satisfakce uložením povinnosti škůdce nahradit mu nemateriální újmu anebo poskytnout mu morální satisfakci, popř. dosáhne konstatování porušení práva, lze s přihlédnutím k přiměřenosti žalované formy náhrady hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch (§ 142 odst. 1 o. s. ř.), byť žalobci nebylo přiznáno jim požadované peněžité plnění nebo celá jeho výše.* Naopak ohledně druhého nároku z titulu nesprávného úředního postupu byla plně úspěšná žalovaná, když byl nárok žalobkyně zamítnut, a je proto na místě vyjít z ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř. a náklady řízení poměrně rozdělit.
30. Jelikož soud prvního stupně takto nepostupoval, odvolací soud výrok III. ohledně nákladů řízení před soudem prvního stupně změnil podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, když poměr úspěchu a neúspěchu obou účastnic byl stejný.

31. O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl dle § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., když procesně úspěšné žalované náleží dle § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 1 a 3 písm. b) a c) vyhl. č. 254/2015 Sb., náhrada za 4 úkony za sepis odvolání, sepis vyjádření k odvolání žalobkyně, přípravu účasti na jednání a účast při jednání odvolacího soudu po 300 Kč, t. j. celkem 1200 Kč.

Poučení:

Proti výroku I. rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni, dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239, § 240 odst. 1 o. s. ř.).

Praha 14. září 2021

Mgr. Nad'a Pínová v. r.
předsedkyně senátu